

APPJE

door Maria Sanne

Eerste herziene druk, januari 2016

© 2016 Maria Sanne

Omslagontwerp: Sanne van Herp

Uitgever: Maria Sanne i.s.m. Brave New Books

© Tips tegen sexting: www.ed.nl, 'sexting - sexy foto's versturen via de smartphone.' - 26 april 2013

www.appje.jimdo.com

ISBN 9789402143867

Note: het boek bevat enkele erotische scènes

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

APPJE

Een boek met een boodschap

INLEIDING

Sexting is het versturen van seksueel getinte berichtjes, foto's en filmpjes via social media. Het kan erg makkelijk gedeeld en verspreid worden zonder dat de verzender, of degene die op het beeldmateriaal staat, daar invloed op heeft. Eenmaal op het internet, kan een naaktfoto of –filmpje je voor altijd blijven achtervolgen.

De term is afgeleid van de woorden sex (doelend op de seksuele inhoud van berichtjes) en texting. In veel relaties komt er anno 2016 een moment dat geliefden een naaktfoto of –filmpje naar elkaar versturen via mms, een app of internet. Daar is op zich niets mis mee wanneer beide partijen daar achter staan. Het probleem zit in wat er vervolgens met de gemaakte beelden gebeurt. Zodra een foto of filmpje in handen is van een ander, heb je er zelf geen controle meer over. Eenmaal online is het beeldmateriaal met één druk op de knop gedeeld met anderen. Verwijderen ervan is vele malen lastiger.

Sexting vindt zowel onder geliefden als onder vreemden plaats. Via apps en mms gebruiken geliefden sexting om elkaar te verleiden, op te winden of te 'pleasen'. Een jaloerse partner of een relatie die over gaat zijn risico's voor het verspreiden van naaktbeelden, maar ook wanneer een telefoon in handen komt van een ander kan het mis gaan. In chatboxen en via chatprogramma's wordt door vreemden zeer regelmatig om naaktbeelden gevraagd. Mensen die zich voor doen als een ander of op zoek zijn naar spanning en seksuele bevrediging vragen na een gezellige babbel om naaktbeelden, zonder dat men elkaar echt kent. Onderzoek van de Amerikaanse Internet Watch Foundation in 2013 wijst uit dat 88% van de verstuurde naaktbeelden gedeeld wordt met anderen en dus niet privé blijft. Een zorgelijk hoog percentage.

In Nederland valt het bezitten en verspreiden van beeldmateriaal van minderjarigen onder kinderporno. Het Wetboek van Strafrecht, artikel 240b stelt dat er voor het bezitten, verspreiden of

vervaardigen van kinderporno een gevangenisstraf staat van maximaal vier jaar.

Het Eindhovens Dagblad publiceerde in 2013 een lijst met tips om sexting te voorkomen:

1. Houd je eigen naam en adres op internet voor jezelf en geef ze niet zomaar aan iemand. Gebruik verschillende nicknames, zodat je lastig te herkennen bent.
2. Maak nooit een afspraakje in je eentje met iemand die je online ontmoet hebt. Als je het toch doet, zorg dan dat iemand weet waar je bent, en spreek af in openbare ruimten.
3. Als iemand vervelende dingen vraagt, zeg dan dat je dat niet wilt. Weiger of blokkeer de afzender en reageer niet meer.
4. Als je 'gestalkt' of gepest wordt via internet, verzamel dan 'bewijs'. Sla alle emails en chats op en bewaar ze. Laat je nooit chanteren, ook niet als je op diegene verliefd bent.
5. Voel je niet schuldig als er iets vervelends gebeurt. Als je het niet zelf hebt uitgelokt, is het niet jouw schuld. Maar in de oplossing heb je wél een groot aandeel: zorg dat je er niet in je eentje mee blijft rondlopen. Vraag hulp.
6. Stel zelf geen persoonlijke vragen aan mensen die je niet kent. Voorkom dat iemand denkt dat jij hem kunt helpen met zijn of haar problemen en van jou afhankelijk wordt.
7. Denk goed na over de foto's die je van jezelf verstuurt of op internet zet. Kan het op de voorkant van de krant die bij je ouders in de bus valt? Nee? Dan ook niet op internet!
8. Bedenk wat je wel en niet via de webcam laat zien. Houd er rekening mee dat iemand webcambeelden kan opnemen. Wil je die beelden later terugzien? Op internet?

9. Als je opnamen (foto, video) van iemand wilt maken, vraag het dan eerst. Zet ze ook nooit zomaar op internet. Wat nu een grap lijkt, kan een ander levenslang schaden.
10. Vertrouw op je eigen intuïtie: als je ergens 'voelt' dat iets niet klopt, luister dan naar dat gevoel!

Bron: Eindhovens Dagblad, www.ed.nl

Appje. Een boek met een boodschap.

ÉÉN

I

Maaïke zat achter in de auto. Het was al warm buiten, terwijl het pas kwart over tien was. De weerman had gisteravond op tv gezegd dat het vanmiddag wel over de dertig graden kon worden. Maar dat was in het zuiden van het land, en daar reden ze juist vandaan. Het was een rit van bijna tweeëneenhalf uur vanuit Riel, nabij Tilburg, naar Jorwert, een klein plaatsje vlakbij Leeuwarden. Maaïke kon de rit wel dromen. Ze hadden hem inmiddels wel honderd keer gereden. Ongeveer eens per maand vertrokken ze op zaterdagochtend al vroeg naar het noorden. Opa en oma woonden er in een grote, oude boerderij even buiten de dorpskern. De moeder van Maaïke, Laura, was er opgegroeid en kwam nog altijd graag bij haar ouders op de boerderij. Maaïke kwam er ook graag, ook al zag ze elke keer weer op tegen de lange rit. Zeker vandaag, nu het zo warm was. De oude Volvo van het gezin had geen airco. Maaïke draaide het raampje een stukje open. De wind klapperde hard naar binnen. “Doe dat raam dicht!”, bromde haar vader Sjoerd onmiddellijk. “Maar pap, het is warm!” “Ik weet het lieverd,” zei haar moeder, “maar het is niet anders. Wij kunnen er ook niks aan doen.” Maaïke draaide het raampje met tegenzin weer dicht. Gelukkig bleven ze dit keer een paar dagen langer in Friesland en hoefden ze dus niet morgen alweer terug te rijden. In de zomervakantie gingen ze altijd een week naar de boerderij. Maaïke vond het er heerlijk. Het boerenleven, de beesten, de ruimte. En ze was gek op haar grootouders.

Ze keek geërgerd uit het raam. Ze waren ter hoogte van Vught. Nog geen tiende deel van de route zat er op en ze verveelde zich nu al. Het hele stuk van Tilburg Noord tot aan Vught mochten ze maar tachtig kilometer per uur rijden. En het stuk nu was er eentje waar ze zelfs maar zeventig mochten. Maar eenmaal voorbij Vught zouden ze al snel honderd kilometer per uur kunnen rijden. Als het bij Den Bosch tenminste niet vast stond. Maaïke reikte naar de tas die naast haar op de achterbank lag en uit het voorvakje viste ze haar MP4 speler. Zoals altijd zaten de oortjes weer in de knoop. Hoe voorzichtig

ze die ook oprolde, ze kwamen er altijd als één grote kluwen spaghetti uit. Na een paar minuten peuteren had Maaïke ze uit de knoop en zette ze haar muziek aan. Milow klonk in haar oren: "There's a great big hole, a mystery. There's a hole where my head used to be." Maaïke neuriede mee met de muziek terwijl ze buiten zag hoe de auto's voorbij flitsten. Ze was gek op muziek. Het was haar met de paplepel ingegoten. Haar moeder speelde in een band toen ze op de middelbare school zat. Ze speelde elektrische gitaar en kon ook prachtig piano spelen. Dat had ze van oma geleerd. Als jong kind moest ze uren achtereen oefenen op de oude piano, die in de opkamer stond in de boerderij. Het oude beestje had inmiddels plaats gemaakt voor een nieuwe; een Engelse Kemble. En hoewel ze aardig goed was, ging Laura in haar puberteit liever gitaar spelen. Ze nam een krantenwijk en spaarde haar eerste gitaar bij elkaar. De Fender stond nu op zolder en soms speelde Maaïke er nog wel eens op. Oma mopperde nog wel eens dat Laura haar tijd verkwist had met de gitaar en daardoor de piano had verwaarloosd. Maar Laura trok zich er niets van aan. Ze hield van het vrije gevoel dat ze had als ze gitaar speelde. Toen Maaïke werd geboren stopte ze met de band, maar thuis speelde ze nog regelmatig. Tegenwoordig samen met Maaïke, want ze wilde het haar graag leren. Niet zo gedwongen, zoals ze zelf vroeger had moeten op de piano, maar ongedwongen en ontspannen. Een moeder-dochter momentje. Maaïke speelde graag samen met haar moeder. Zij op de piano, een Yamaha, en haar moeder op de akoestische gitaar. Zo speelden ze nu nog eenvoudige muziekstukken van moderne popartiesten. Onlangs had haar vader de hand weten te leggen op bladmuziek van Bruno Mars' "Grenade" en daar hadden Maaïke en haar moeder zich enthousiast op gestort. Sjoerd was een passieve muzikliefhebber, zoals hij zichzelf noemde. Hij bespeelde geen instrument (de luchtgitaar niet meegeteld) maar luisterde graag naar oude rockmuziek van onder andere Supertramp en Pink Floyd. 'Ouwe lullenmuziek' vond Maaïke, maar hoe ouder ze werd, hoe meer ze het ging waarderen. Ze wist niet beter, want haar vader draaide altijd en overal muziek. Hij ging graag naar concerten, al was het daar de laatste tijd niet echt van gekomen. Maar aan het

einde van het jaar kwam 'The Boss' naar Amsterdam en natuurlijk had hij daar kaarten voor. Maaike mocht met hem mee. Hoewel ze de muziek van Springsteen niet altijd geweldig vond, had ze wel zin in het concert. Het was de eerste keer dat ze naar zo'n groot concert zou gaan en dat zou geheid een hele ervaring zijn. Maaike zelf was ook gek op muziek. Bruno Mars, Michael Bublé en Milow waren haar favoriet, maar top 40 muziek vond ze vaak ook wel leuk. Haar vader ergerde zich soms aan de huidige commerciële muziekmarkt. Dan liep Maaike dansend door het huis met Rihanna mee te brullen en zat haar vader hoofdschuddend achter zijn krant. "Zet die troep zachter", mopperde hij dan. Maar Maaike trok het zich niet aan en danste vrolijk verder. "Dat zeg ik ook niet van jouw muziek, pap. So shine bright, tonight you and I. We're beautiful like diamonds in the sky!" Haar vader schudde dan zijn hoofd en probeerde zich af te sluiten voor het gezang van zijn dochter. 'Ooit komt ze er nog wel achter', moet hij vaak gedacht hebben.

Nu klonk de Vlaamse singer-songwriter Milow in haar oren. Ze zette haar muzikspeler nog wat harder en neuriede mee, terwijl ze uit het raam keek. Felgele geluidswallen doken op langs de A2 bij Rosmalen. Het zag er vrolijk uit, zeker nu de zon er op scheen. Wat volgde was een lange stroom van bedrijfspanden langs de snelweg. Niet echt een boeiend uitzicht. Wat dat betreft was Maaike altijd blij als ze in het Friese land aankwamen. Daar vormden uitgestrekte velden, meren en leuke boerderijen het straatbeeld op de route naar Jorwert. Als ze maar voorbij Utrecht waren. De Flevopolder was ook wel aardig om te zien, met zijn windmolens en weilanden. Ze hield niet van de drukte. Maaike was een echt natuurmens. Thuis was ze altijd te vinden in de bossen en op de Regte Heide; een uitgestrekte vlakte net buiten Riel. Daar kon ze uren wandelen met de honden. Ze reed dan op de fiets naar de parkeerplaats bij de heide en trok zo met de honden de bossen in. Na een paar honderd meter begint de heide, met mulle zandpaden en her en der een plas water, waar de honden graag verkoeling zochten. Tenminste, Als het niet zo warm was als de afgelopen dagen, want dan was het water al snel verdwenen, tot

ongenoegen van de honden. Ze hadden twee Duitse herders en een straathondje uit Spanje. De herders, Xiva en Xavi, hielden er van om uren met elkaar te ravotten door het zand, het water en de hei. Spaans opdondertje Duc (hij leek nog het meest op een te heet gewassen Toller) was niet zo'n ondernemer. Hij plakte het liefst aan Maaikes benen, zeker wanneer er andere mensen of honden passeerden. Hij was sowieso liever lui dan moe, want als de wandeling te lang duurde, liet hij zichzelf dramatisch in het zand zakken en zijn ogen smeekten: 'Til mij op, toe nou.'. Maaike zwichtte er elke keer weer voor. Gelukkig woog Duc maar 4 kilo. Ze tilde hem dan hem een eindje en wanneer hij te zwaar begon te worden, zette ze hem terug op de grond. "Lopen, luiwammes!" Duc liep dan met frisse tegenzin weer achter Maaike aan. Niet direct naast haar, maar een metertje er achter om zijn protest kracht bij te zetten.

Langs de weg blokkeerden grote grijswitte geluidswallen nu het zicht. Maaike zuchtte en sloot haar ogen. "Maaike!" Het was de stem van haar moeder. "Maaike, lieverd, lust je ook wat te drinken?" Geschrokken opende ze haar ogen. Ze was in slaap gevallen. De auto stond stil en Maaike moest zich even oriënteren. Ze stonden op de parkeerplaats bij tankstation 'Knoest', nabij Vianen. Haar vader stond langs de auto en haar moeder riep haar vanaf de passagiersstoel. "Je sliep even lieverd. Lust je iets te drinken?" Maaike zette haar muzikspeler op pauze en deed haar oortjes uit. "Ja, doe maar een sapje alstjeblijft", zei Maaike nog wat suffig. Ze opende het portier en stapte de auto uit. Ze ging naast haar vader staan en legde haar hoofd tegen zijn schouder. "Het is warm", zuchtte ze. "Ik weet het, ik kan er ook niks aan doen." "Wanneer krijgen we een andere auto? Met airco?" "Als we geld hebben." Haar vader zuchtte nu ook. Hij was een paar maanden geleden zijn baan kwijt geraakt en de afgelopen tijd was financieel zwaar geweest. Maar na een tiental vergeefse sollicitaties was hij afgelopen week aangenomen bij een leuk bedrijf dat iets deed met ICT voor zorginstellingen. Ze wist niet precies wat haar vader nou eigenlijk deed. Hij was handig met computers, dat wel. Maaikes moeder werkte als docente biologie aan

een middelbare school in Goirle. Leraren verdienen geen vetpot en dus had een andere auto er de laatste tijd zeker niet ingezet. En zat er dus niets anders op dan de hitte trotseren in de oude Volvo.

Laura kwam teruggelopen vanaf het tankstation met wat flesjes drinken onder haar armen. Ook had ze een zak met vers belegde broodjes meegebracht. “Ik heb wat broodjes laten smeren, want jullie hebben allebei nog niet ontbeten. Ik heb kaas voor jou Sjoerd. En voor jou heb ik filet americain.” Ze drukte een van de broodjes in Maaikes handen. Die nam het met tegenzin aan. “Ik heb geen honger, mam. Het is veel te warm om te eten.” “Je eet toch maar wat,” mopperde haar moeder, “het is nog anderhalf uur rijden eer we bij opa en oma zijn.” Maaike had geen zin om tegen te sputteren en plofte terug op de achterbank van de auto. Ze legde het broodje naast zich neer op de bank, maar toen haar moeder even over haar schouder keek en haar 'de blik' gaf, pakte ze het op en nam er een hapje van. Ieder kind kent die blik wel van zijn of haar moeder; Het is een oogopslag die je direct herkent en waarvan je weet: nu moet ik echt gaan luisteren anders komt er heibel van. Maaikes moeder was er geen kei in. Ze zette de blik niet erg vaak in en Maaike wist dat als zij boos was, het nooit lang duurde. Toch besloot ze het er nu niet op te wagen en ze at rustig van haar broodje filet. Haar ouders aten zwijgend hun broodje op. Na ook wat te hebben gedronken, startte Sjoerd de auto en vervolgden zij hun reis.

Ze reden over de A27 langs Utrecht. Ze reden vlak langs het Universitair Medisch Centrum en het Wilhelmina Kinderziekenhuis, al was daar weinig van te zien door de haag groene bomen langs de rand van de snelweg. In dat ziekenhuis had Maaike als klein kind gelegen. Ze was van haar fiets gevallen en de wond was gaan ontsteken. Ze werd erg ziek en bleek een bloedvergiftiging te hebben opgelopen. Ze was bleek en klam en had een lage hartslag en bloeddruk. In het ziekenhuis moest ze aan een infuus en zuurstofapparaat en kreeg ze antibiotica toegediend. Zo vocht ze twee weken voor haar leven, maar gelukkig knapte ze langzaam maar zeker weer op. Ze kan zich er zelf weinig van herinneren, maar haar

moeder begint er elke keer weer over wanneer ze langs Utrecht rijden. “Weet je nog, lieverd...” Daar begon ze alweer. “Ja mam. Ik weet het!”, zuchtte Maaïke. “Gut kind, wat was je toen ziek. Ik weet nog dat de dokter naar ons toekwam met een somber gezicht. Ik dacht...” Omdat ze er zichzelf weinig van kon herinneren, vond Maaïke het geen interessant onderwerp. Ze had inmiddels bedacht hoe ze haar moeder er van af kon leiden. “Hier zit ook de faculteit diergeneeskunde, toch?”, zei ze enthousiast. “Ja. Ja, dat klopt”, zei haar moeder, ietwat verward omdat ze abrupt uit haar verhaal werd gehaald. “Hoezo?” “Ik denk dat ik dierenarts wil worden.” “O? Echt waar?” “Ja. Het lijkt me tof. Het liefst met koeien enzo.” Haar vader schoot in de lach. “Nou pap! Ik meen het hoor!” “Hoe kom je daar nou opeens bij?”, vroeg hij. “We hadden op school zo’n beroepskeuzetest en bij mij kwam er uit dat ik boer ofzo moest worden, of dierenarts. Ik ben gaan zoeken en kwam op de website van de universiteit van Utrecht uit. Daar hebben ze een goede opleiding voor diergeneeskunde. Het leek me zo leuk om dan veearts te worden. Op boerderijen enzo. Er schijnt een tekort aan veeartsen te zijn, wist je dat? Ik zag dat de faculteit voor diergeneeskunde hier naast het ziekenhuis zit. Vandaar. Snap je?” Maaïke ratelde haast zonder adem te halen en haar ouders keken elkaar even aan. Haar moeder glimlachte. “Ik snap het lieverd. Het klinkt als een mooi plan.” “Maar wat is er gebeurd met het idee om dokter te worden? Ik dacht dat je huisarts wilde worden?”, zei haar vader terwijl hij heel even over zijn schouder naar Maaïke keek. “Ja. Ja, dat kan ook nog wel. Ik weet het niet zo goed. Het leek me zo leuk om van boerderij naar boerderij te gaan en daar beesten te helpen. Koeien, maar ook honden en katten enzo. Dat is toch leuk?” “Dat is het zeker, lieverd. Denk er nog maar goed over na. Gelukkig heb je nog even de tijd. Je bent 15!” Haar moeder gaf haar een knipoog en richtte haar blik weer naar voren.

Maaïke zat nu in de vierde klas van het atheneum van het WillemII college in Tilburg, dus ze had inderdaad nog even de tijd voor ze haar keuze moest maken. Haar vriendinnen leken meer de exacte kant op

te gaan. Amber wilde graag docent natuur- of scheikunde worden, Ruby wilde Industrial Design gaan doen en Celine wist eigenlijk nog niet wat ze wilde. "Iets met laboratoria ofzo". Maaïke was wat dat betreft een beetje een outsider: Een lief meisje dat meer oog had voor dieren dan voor mensen. Een dromer. Ze dacht veel na over dingen en stelde zich heel veel vragen, maar hield er niet van om op de voorgrond te staan. Ze ging liever zelf op zoek naar antwoorden, dan dat ze daar anderen in betrok. Haar grote valkuil was dan ook dat ze soms te lang doorzocht naar een antwoord, dat anderen haar al lang hadden kunnen geven. Ze was een kleine onderzoeker, zei haar opa altijd. Het liefst was ze uren buiten. Als klein meisje klom ze in bomen of wroette ze met haar handen in het zand. Altijd op zoek naar nieuwe ontdekkingen van de natuur. "Die treedt ooit in jouw voetsporen", zei opa dan tegen haar moeder Laura. Laura was als kind precies zo en was niet voor niets biologie gaan studeren. Nu gaf ze les op het Mill Hill college in Goirle, vlakbij Riel en ze was net als Maaïke nog altijd graag buiten.

Ze reden het Eemmeer over. Een lange rij windmolens was al van kilometers afstand zichtbaar en zou tot aan Almere het straatbeeld bepalen. Maaïke vond het imposante dingen. Ze had haar muziek weer aangezet en doorgezapt van Milow naar Bruno Mars. De vrolijke noten van "Marry you" klonken in haar oren. Ondertussen kletsten haar ouders over de nieuwe baan van Sjoerd en de vakantieplanning. Ze reden via Lelystad naar Emmeloord en kwamen bij Lemmer Friesland binnen. Niet lang daarna reden ze via de A6 over het Tjeukemeer. Maaïkes favoriete uitzicht: water en weiden. De zon schitterde over het rustige water. In de verte waren wat bootjes te zien. "Wanneer gaan wij weer eens varen, pap?", vroeg Maaïke opeens. "O, dat is een leuk idee. Misschien dat opa deze week zin heeft om mee te gaan. Vraag het hem straks maar." "Leuk!" Maaïke hield van boottochtjes over de Friese meren. De wind in haar haren, de zon op haar gezicht en de frisse lucht in haar neus. Haar grootouders hadden een klein valkje en als het weer een beetje meezat namen ze Maaïke mee uit varen. Vroeger nam ze geregeld

een duik in het koude water vanaf de boot, maar vorig jaar had oma Mark haar wijsgemaakt dat er ook ratten in de meren zwommen. Sindsdien had ze geen duik meer genomen. Oma had gezegd dat dat niet waar was, maar ze nam geen risico. Het idee vond ze zo vies, dat ze besloten had niet meer in het water te zwemmen. Oma Mark had nog geprobeerd zijn opmerking terug te draaien, door te zeggen dat de ratten haar heus niet zouden bijten. Maar Maaïke was niet van gedachten te veranderen. Stiekem was ze een beetje 'smetvrezerig', zoals haar vader steeds plagend zei. Maaïke was niet per se bang om vies te worden, ze wroette per slot van rekening gewoon nog steeds in de aarde, als het Xavi niet lukte om een boom te ontwortelen om er mee te kunnen spelen. Maaïke weet het vooral aan de angst om ziek te worden. Door de constante verhalen van haar moeder over haar tijd in het ziekenhuis met sepsis, was Maaïke bang geworden voor ziektes. En ratten verspreiden ziektes, dat wist ze wel. Zo wilde ze ook niet meer op blote voeten langs een zwembad lopen en deed ze daarom keurig steeds badslippers aan. Natuurlijk griezelde ze ook van de haren van andere mensen die soms tussen je tenen kriebelen in zo'n openbaar zwembad. Maar dat doet iedereen toch? Maar het idee van een voetschimmel tussen haar tenen liet haar rillen. Ze waste haar handen vaker dan de gemiddelde puber en droeg nooit langer dan een halve dag hetzelfde shirt en ondergoed. Oké, alles op een rijtje was het misschien wat overdreven en had het ook niet altijd te maken met ziektes. Maar ze voelde zich er goed bij en het deed niemand kwaad, dus was het voor haar prima zo.

Genietend van het uitzicht duurde het niet lang voor ze via Joure en Heerenveen in de richting van Grou reden. Het was rustig op de A32. Zo druk als het rondom Den Bosch en Utrecht altijd was, zo rustig was het hier. Inmiddels stond de zon hoog aan de hemel en Maaïke voelde zich plakkerig warm. Ze wilde zich graag omkleden zodra ze bij opa en oma aankwamen. Het was nu nog maar een kwartiertje. Dat kwam goed uit, want de accu van haar MP4speler was bijna leeg. Ze zette hem uit en dronk het laatste beetje van haar drinken op. Ze namen afslag Sneek / Reduzum en via uitgestrekte weilanden reden

ze over de Snitserdyk naar Jorwert. Enkele minuten later draaiden ze de Battenserreed op en kwam de boerderij van opa en oma in zicht. “Eindelijk!”, zuchtte ze hardop, “Mag ik me eerst omkleden zo?” “Dat is goed, meisje. We zetten de koffers binnen en dan trek je maar weer iets nieuws aan”, glimlachte haar moeder. Ze was gewend geraakt aan Maaikes kledingwissels gedurende de dag en was opgehouden om er iets van te zeggen. De auto draaide het erf van de boerderij op. Maaike sprong de auto uit om het hek open te doen. Terwijl ze dat deed en haar vader het erf op reed, kwam Jacky, de boeren fox van opa en oma, luid blaffend op haar afgestormd. “Rêstich jong!”, riep Maaike hem toe terwijl ze door haar knieën ging. Jacky herkende zijn kameraadje en het blaffen maakte plaats voor enthousiast piepen en kwispelen. Hij sprong in Maaikes armen en likte de kleine zweetdruppeltjes van haar voorhoofd. “Hoe is het jongen? Had je niet gezien dat ik het was? Ouwe sukkelaar!” Maaike kwam omhoog en met Jacky nog in haar armen sloot ze het hek en liep ze het erf op.

Oma kwam door de achterdeur naar buiten. “Ik hoorde jullie al aankomen. Die oude Jack blaft voortaan naar iedereen. Hoe is het, famke?” Oma liep op Maaike af en gaf haar een kus op haar door Jacky schoongewassen voorhoofd. “Wat is het warm hè, leave?”, zei oma terwijl ze Jacky van Maaike overnam en hem op de grond zette. “Hij wordt oud en ziet niet meer zo goed. Hij ging zo tekeer, dat ik eerst dacht dat er weer zo’n verkoper het erf op kwam, met praatjes over windenergie en groene stroom ofzo. Vorige week nam een collectant gauw de benen omdat Jack zo tekeer ging tegen hem.” Oma lachte aanstekelijk. Ondertussen waren Laura en Sjoerd uit de auto gestapt en tilden de koffers uit de kofferbak. “Blijven jullie een hele maand ofzo”, vroeg oma toen ze de koffers zag. “Nee, uw kleindochter heeft haar complete kledingkast meegenomen, want stel je voor dat het mogen opeens vriest! Die is op alles voorbereid hoor!”, lachte Sjoerd plagerig. Maaike trok een pruillip en ontkende teatraal: “Nouhouw! Dat is niet waar pap!” Oma lachte en pakte een koffer aan van Sjoerd. “Kom, pak er zelf ook één, ik heb de thee

al klaar." Maaïke nam ook een koffer en samen liepen ze de boerderij binnen. "Ik kleed me eerst even om hoor, beppe. Het was zó warm in de auto. Ik ben helemaal plakkerig van het zweet. Bah!" Maaïke ging met haar koffer naar de bijkeuken en viste er een hemdje en kort broekje uit. Snel kleedde ze zich om. Uit haar toilettas nam ze deodorant en parfum en haar lipgloss. Zo! Dat was beter. Al snel liep ze opgefrist de keuken in. Haar ouders zaten inmiddels aan tafel en oma schonk thee in. "Jullie zullen wel honger hebben ook. Hoe was het op de weg? Was het druk in het zuiden? Zal ik nu al een broodje voor jullie smeren? Wat is het warm hè?" Oma kon net zo veel en vlug ratelen als Maaïke. Haar ouders gaven aan nog even te willen wachten met de lunch, omdat ze pas laat ontbeten hadden. Oma vond het allemaal prima. Ze toverde een cake uit de oven. "Daar is altijd plek voor toch?", vroeg ze, maar ze wachtte de antwoorden niet af. Ze sneed dikke plakken van de nog warme cake en voorzag iedereen van een bordje.

"Waar is opa?", vroeg Maaïke terwijl ze van haar cake at. "Pake is nog in de stal. Er staat een koe op knappen." "Op knappen?" "Ja, ze gaat kalveren. Bevallen. Het kan elk moment gebeuren." "O! Te gek! Mag ik er bij zijn?" Maaïke reageerde enthousiast en wilde al opstaan. "Eet eerst je cake en drink je thee. Je moet goed drinken met dit weer hè.", zei haar moeder streng. Maaïke ging terug zitten en nam een slokje van haar thee. Ze zat op hete kolen, want ze wilde graag naar de koe toe. Dadelijk miste ze het nog! Haar vader maakte van de gelegenheid gebruik om nog even terug te komen op het gesprek eerder die ochtend bij Utrecht. "Maaïke wil graag veearts worden. Misschien kan ze helpen! Vraag opa maar of hij nog van die grote handschoenen heeft liggen." Hij lachte. "Nou pap! Ik meen het hoor. Mag ik nu gaan?" Haar thee was nog niet op en met haar cake in haar hand maakte ze opnieuw aanstalten om op te staan. "Ga maar gauw, famke", zei oma. Laura keek even afkeurend naar haar moeder maar ze besloot het te laten gaan. Maaïke liet het zich geen twee keer zeggen en sjeesde de deur door naar buiten. Haar ouders en oma keken haar lachend na. "Fijn dat jullie er weer zijn", zei oma tegen

haar dochter Laura. “Ik wilde jullie vragen om te helpen het zwembad op te zetten achter op het gras, maar ik weet niet zeker of Maaïke het nodig heeft.” Oma keek door het raam naar buiten en zag Maaïke de stal binnen gaan.

Maaïke trof opa achter in de stal aan. Hij was bezig met een grote schop de koeien van koolstro te voorzien. “Hai opa! Hoe is het? Ik hoorde van oma dat een van de koeien moet kalveren? Is het al zo ver?” Maaïke gaf haar opa een knuffel. Hij lachte: “Nee nee, dat duurt nog wel even. Ik denk dat het vanavond wel eens zo ver kan zijn.” “O! Ik dacht dat het nu al gebeurde. We zijn net aangekomen. Papa en mama zitten binnen bij oma aan de koffie. Zal ik u helpen?” Maaïke liep zonder het antwoord af te wachten naar de kruiwagen en reed hem een stukje vooruit. Opa schepte er een grote scherp stro uit en gaf het aan de koeien. Zo liepen ze samen het rijtje af tot de kruiwagen leeg was. “Waarom staan ze eigenlijk niet in de wei vandaag?”, vroeg Maaïke terwijl ze de kruiwagen aan de kant zette. “Het is snikheet. Dan houd ik ze liever binnen. Als ze het te warm krijgen, krijgen ze last van hittestress. Dan willen ze geen gras meer eten en geven ze minder melk. Ze mogen vannacht naar buiten, als het tenminste een beetje afkoelt.” “Zal ik dan helpen?” “Dat is goed, famke, dan help me maar. Fijn. Kom! We doen even een bakkie binnen bij oma.” “Ik heb al op. Ik doe even een rondje over de wei met Jacky, goed?” “Prima. Maar maak hem niet te moe. Dat oude beest heeft ook last van de hitte. En hij niet alleen trouwens...” Opa haalde een zakdoek uit de zak van zijn overal en veegde ermee langs zijn voorhoofd. De zweetdruppeltjes werden opgenomen in de stof. Hij liep het erf over naar de achterdeur en trapte zijn laarzen uit. Terwijl hij naar binnen liep, kwam Jacky naar buiten gesjokt.

Maaïke liep met Jacky naar de wei. De wei was enkele hectaren groot en nu er geen koeien op stonden, was het een grote lege vlakke, tot aan de volgende boerderij verderop. Een houten poort scheidde het erf en de wei van elkaar. Maaïke haalde de ijzeren hendel omhoog en opende de poort. Jacky huppelde als een jong konijn het gras op. Waar hij even daarvoor maar wat achter Maaïke aan had gesjokt, was

hij nu als een kind zo blij. Hij schoof zijn neus door het gras en rolde op zijn rug, non stop kwispelend met zijn zwartwitte staart. Dan weer sprong hij een halve meter hoog de lucht in en danste rond Maaikes benen. “Maak je nou niet te druk jongen, daar is het veel te warm voor!” Jacky trok zich er niks van aan en rende een tiental meters vooruit door de wei, om zich vervolgens ter aarde te storten en door het gras te rollen. Zo wandelde Maaike tot aan de overkant van de wei. Daar was een sloot en er achter was een klein stukje bos. ‘Onder de bomen zal het wel koeler zijn’, dacht Maaike en ze nam een aanloopje. Met een grote sprong belandde ze aan de andere kant van de sloot, die trouwens toch droog stond omdat het al in geen weken geregend had. Jacky zag het vanaf de weidekant van de sloot even aan en besloot eieren voor zijn geld te kiezen. Hij liep op zijn gemak de schuine kant van de sloot af en klom aan de andere kant weer omhoog. ‘Ik ga met mijn oude poten die sprong niet wagen’, leek hij te denken. “Kom op, ouwe!”, lachte Maaike, “Ik zei toch dat je je niet te druk moest maken. Nu ben je moe hè!” Samen liepen ze het bos in. Jacky was gaan hijgen en liep een paar meter achter Maaike aan. “Kom! We gaan wel even zitten”, zei Maaike en ze ging tegen een boom aan op de grond zitten. Jacky liet het zich geen twee keer zeggen en kroop dicht tegen Maaikes been aan. Hij draaide zich op zijn zij en liet zich maar wat graag over zijn buik aaien. Zo zaten ze een tijdje te genieten in de schaduw. Het bos rook heerlijk naar bladeren, hout en zand. Maaike genoot ervan. Het was fijn om hier weer te zijn.

“Wat zit jij hier zo alleen?” Maaike keek verschrikt opzij. Naast haar stond een meisje. Een jonge vrouw eigenlijk. Ze droeg een kort jeansrokje en een wit topje. Aan haar voeten droeg ze groene Allstars. Haar ogen waren van dezelfde felgroene kleur. Ze droeg lichte make-up en had een grote bos orangerode krullen tot op haar schouders. Een klein schuifspeldje aan één kant moest voorkomen dat de krullen voor haar ogen zouden komen. Het gaf haar een wat kinderlijke uitstraling. Maaike schatte haar achttien, misschien negentien jaar. “Hoi...”, stamelde Maaike verstrooid, “Ik was met

Jacky aan het wandelen. We rustten even uit.” “Het is lekker weer hè? Kom je hier vaker? Zo te horen ben je niet van hier?” Het meisje had een flinke knauw in haar stem en haar G was hard, net zoals haar R. Niet te vergelijken met Maaikes zachte G en haast onhoorbare R. “Ja. Nee. Ik ben bij mijn grootouders op bezoek. Ik kom uit Brabant. En jij?” “Ik ben ook bij mijn grootouders, pake en beppe. Ik logeer een poosje bij ze. Gedoe met mijn ouders, je weet toch.” Maaike knikte. Ze had geen idee. “Ze wonen daaro.” Het meisje wees in de richting van een boerderij, aan de andere kant van de sloot. “O! Dan zijn we voor nu even burens. Mijn opa en oma wonen daar.” Maaike wees naar de boerderij van haar grootouders. Een weiland en een laan bomen scheidde de erven van elkaar. “Leuk! Gezellig!”, zei het meisje. Ze stak haar hand uit. “Ik ben Juul by the way!” Maaike kwam overeind en schudde Juuls hand: “Ik ben Maaike.” Ze was wat overrompelt door Juuls enthousiasme. Maaike was van nature een wat verlegen, kat-uit-de-boom-kijk meisje. Zomaar een vreemde aanspreken zou ze zelf niet één, twee, drie doen. Juul leek er geen moeite mee te hebben.

“Brabant zei je. Dat is een roeteind rijden naar hier, niet? Wanneer ben je aan gekomen?” “Deze morgen. We zijn om negen uur thuis aangereden.” “Aangereden?! Wat dan? Is er iemand gewond geraakt?” Maaike lachte: “Nee, sorry. Weggereden, bedoel ik. Aanrijden is Brabants. Sorry, ik vergis me er steeds in als ik hier ben.” Juul lachte nu ook. “Ik schrok al. Maar een lange rit dus. Vandaar dat je zo wezenloos voor je uit zat te staren. Woon je in Brabant ook in een boerderij?” “Nee. Nee, dat niet. We hebben wel wat huisdieren, maar geen vee. Honden en katten enzo, en een konijn. En jij? Wonen je ouders ook in Jorwert?” Juul vertelde dat haar ouders in Leeuwarden wonen, in Camminghaburen. Haar vader was generaal-majoor bij het korps mariniers in Den Helder. Hij was onlangs uitgezonden geweest naar oorlogsgebied, maar gelukkig heelhuids weer terug gekeerd. Haar moeder was griffier bij de rechtbank in Leeuwarden. “Interessante baan.”, vond Maaike. “Het is veel typen en rotklusjes oplossen, volgens mij. Ik weet het niet precies

eigenlijk.”, zei Juul. “Vind je het niet rot dat je vader steeds naar gevaarlijke gebieden moet?” “Ik ben het gewend. Het is steeds wel spannend ofzo, maar tot nu toe is hij elke keer weer helemaal heel terug gekomen. Hij vindt het leuk. Het is zijn lust en zijn leven, zegt hij.”

De meiden gingen tegen de boom aan zitten waar Maaïke zo-even ook al gezeten had. “Heb je broers en zussen eigenlijk?”, vroeg Juul. “Nee, ik niet. En jij?” “Helaas wel. Ik heb twee jongere broers. Ze zijn dertien en vijftien en on-mo-ge-lijk! Argh!” Maaïke lachte: “Dat is duidelijk.” “Ja, ik kan ze niet uitstaan! Ze zijn zo kinderachtig en eisen altijd alle aandacht op. Zo irritant!” “Woon je daarom nu bij je grootouders?” Het was er uit voor Maaïke er erg in had en ze schrok van haar eigen vraag. Maar Juul leek het niet te deren en ze begon te vertellen. Ze vertelde dat ze veel ruzie had met haar ouders, vooral met haar vader als die thuis was. Ze had het gevoel dat haar broertjes heiligen waren en zij altijd de schuld in haar schoenen geschoven kreeg. Haar moeder koos altijd vaders kant. Wanneer haar vader weg was, zorgde Juul al jaren voor haar broertjes. Maar daar had ze geen zin meer in gehad en ze had hen aan hun lot over gelaten. Als haar moeder haar vroeg om iets te doen, dan negeerde ze dat of ze verzandden in eindeloze discussies en ‘wellus nietus’-spelletjes. Tijdens de laatste missie van haar vader, naar Mali, liep haar moeders emmer over en hebben ze samen besloten dat het beter zou zijn als Juul een poosje bij haar opa en oma ging wonen.

“Het is wel oké hier hoor. Ze zijn niet streng voor me. Ik kan gaan en staan waar ik wil. Het is alleen drie kwartier fietsen naar de Friese Poort. Dat is dus wel echt balen.” “De Friese Poort?” “Mijn school. Ik studeer uiterlijke verzorging. Ik wil schoonheidsspecialiste worden. En jij?” “Veearts, denk ik.” “Dan zit je hier in het boerenland goed!” “Ja hè. Mijn opa verwacht vandaag dat één van zijn koeien zal gaan kalveren. Ik mag er bij zijn. Vind je het ook leuk om mee te gaan?” “O. Eeh...” Juul trok een vies gezicht en zei: “Dat weet ik niet hoor. Al dat bloed en die viezigheid. Daar kan ik niet zo goed tegen hoor.” Juul lachte opeens een beetje verlegen. “O, het hoeft ook niet hoor, het